

Однією із ефективних форм роботи є виставка дитячих робіт – короткочасна та підсумкова.

В результаті опанування тематичного плану «Петриківські іграшки» учні мають знати елементарні поняття з композиції та її термінології, основи кольорознавства, технологію виготовлення іграшки, породи дерев, з яких виготовляють народну іграшку, традиції розпису іграшок.

Ефективність і досягнення високих результатів на уроках вивчення петриківського розпису залежить від професійної підготовки вчителя та використаних ним форм і методів роботи, серед яких метод спостереження, наочності, словесний, практичний, евристичний, частково-пошуковий, проблемно-мотиваційний, метод співтворчості, мотиваційний.

Отже, систематизоване вивчення петриківського розпису, робить можливим комплексне сприйняття даної інформації, сприяє формуванню художньо-естетичного досвіду учнів загальноосвітньої школи, стимулює творчий потенціал, виховує повагу до традицій українського народу і бажання їх продовження.

Список використаних джерел:

1. Кардашов В.М. Теорія і методика викладання образотворчого мистецтва: Навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл./ В.М. Кардашов. – К: Видав. дім «Слово», 2007. – 296 с.
2. Кириченко М.А. Український народний декоративний розпис: навч. посіб./ М.А. Кириченко. – К.: Знання-Прес, 2006. – 228с.
3. Купрієнко В.І. Петриківський первоцвіт [Методичний посібник] / В.І. Купрієнко В.І., Н.О. Міхіна, І.Б. Корінько та ін. – Тернопіль: Мандрівець, 2013. – 40 с.
4. Харченко О.В. Мистецтво петриківського розпису [Текст]: навч.-метод. посіб. / Олена Харченко, Наталя Горшкова-Кандаурова. – Тернопіль : Мандрівець, 2013. – 71, [1] с. : іл., табл., портр.

Анна Грисюк

Науковий керівник: к. і. н., доц. Голобородько В.М.

ТИЦІАН – НАЙВЕЛИЧНИШИЙ ПРЕДСТАВНИК ВЕНЕЦІАНСЬКОЇ МИСТЕЦЬКОЇ ШКОЛИ

Італія, яка відома як світова «жива галерея мистецтв», – є родоначальником однієї з найбільших і найпопулярніших шкіл Європи – венеційської. Ця школа налічує близько 400 років сталого розвитку. Її

розквіт відносять до XV-XVI століть. У той час Венеція славилась багатьма італійськими художниками, які творили за специфічними загальними принципами. Ці принципи – досконале володіння пластикою масляного живопису, вміння бачити гармонійну суть природи і саме життя в найкращих його проявах. Венеційці мали смак до всього неповторного, вони захоплювалися різнобарвним світом, він надихав їх. В той час, коли Італія потерпала від політичної кризи, Венеція процвітала і збагачувалася Світовими майстрами, творцями прекрасного, незбагненого на полотні. Яскравих представників Венеційської мистецької школи живопису надзвичайно багато: Паоло Венеціано, Якопо Белліні, Карпаччо, Джорджоне, Лоренцо Лотто, Якопо Бассано, Тінторетто та багато інших. Але одним із найталановитіших митців епохи Ренесансу є Тиціан. Веласкес про нього казав: «У Венеції – вся досконалість краси! Я віддаю перше місце її живопису, прапорonosцем якого є Тиціан» [1, с.155].

В 1508 році у Венеції стався випадок: тридцятилітній художник Джорджоне закінчив роботу над розписом фасаду Фондако деї Тедескі і цим викликав світове захоплення. Але цікаво те, що найбільшої похвали мали фрески не головного, а бокового фасаду. Яке ж було здивування знавців мистецтва, коли вони дізналися, що автором був не славнозвісний Джорджоне, а його юний учень Тиціан. Час, в який жив і творив цей світовий майстер, назавжди залишиться в історії під назвою «епоха Тиціана» [2, с.3].

Народився майстер в 1488 році, за деякими даними в 1490 в П'єве ді Кадоре. У вісім років хлопчика відправляють до Венеції навчатися живопису, де першим його вчителем був Себастьяно Дзуккатто. Тут Тиціан знайомиться з принципами готичного мистецтва. Пізніше він потрапляє в майстерню Джентиле Белліні, де не сходиться з «сухою та архаїчною» манерою цього майстра [2, с.4]. Тиціан починає навчатися у Джованні Белліні, саме цьому вчителю він завдячує своєю фундаментальною підготовкою в побудові композиції. В 1507 році молодий майстер поступив в майстерню Джорджо да Кастельфранко, там знайомиться, а потім і працює зі славнозвісним майстром мистецтва Джорджоне. Це знайомство та співпраця дуже повплинули на стиль Тиціана, в якому він виконував подальші різноманітні замовлення.

Кілька років Тиціан працював в місті Падуя, де міг би зажити собі слави і попиту. Але молодому та амбітному художнику стало відомо, що Себастьяно дель Пьомбо, який керував майстернею Джорджоне після його смерті, збирається переїхати в Рим, і, таким чином, його місце стає вакантним. Тиціан переїжджає у Венецію і ставить ціль: стати головним живописцем Венеції та якимось чином заявити про себе. В 1513 році художник виступив на зібранні Ради Десяти і заявив, що бажає брати участь у оформленні Великого залу Палацу Дожів, та претендує на присудження йому патенту маклера при Німецькому торговому будинку».

а також присудити йому «патент маклера при Німецькому торговому будинку.» Рада Десяти спочатку задовольнила його заяву, а потім, скориставшись інтригами Белліні, скасувала своє рішення [2, с.6].

Незважаючи на це Тиціана приймають в знатних будинках, та при палацах правителів. Згодом він отримав посаду «першого радника з питань мистецтва». Після повернення до Венеції художник розпочав роботу над «Вознесінням Богородиці» для церкви Санта Марія Глоріоза деі Фрарі. В 1517 році Тиціан стає офіційним художником Венеції. Федеріго Гонзага – герцог Мантуанський, який був надзвичайно вражений талантом Тиціана, казав: «Якщо я тільки зможу Вам допомогти – звертайтеся: я завжди у вашому розпорядженні...» [2, с.3]. В 20-ті роки XVI століття художник працює над міфологічними темами («Вакх і Аріадна», «Свято Венери», «Вакханалія».) Поступово художник вивчає латину, стає світською особою та одружується з подругою Чечилією Сольдано, яка подарувала йому двох синів Ораціо і Помпоніо, але через деякий час помирає при пологах доньки. Тиціан надзвичайно тяжко переживав ці сумні для нього часи. Залишивши сестру з дітьми, художник продовжив працювати над своїми шедеврами. Впродовж 1532 року герцог Урбинський, Франческо Марія делла Ровере регулярно купував картини Тиціана. Після смерті герцога замовником стає його син Гвібальдо II. В 1538 році Тиціан створив знамениту «Венеру Урбинську», за яку Імператор Карл V, який був закоханий у творчість Тиціана, нагородив його титулом графа, а також призначив придворним художником [2, с.5].

Останні роки життя художник присвятив праці для себе. Його картини прекрасні, суворі, а також і трагічні. Майстер дуже сумував за своєю родиною: померлою дружиною, дочкою, а також сином Ораціо, який помер від чуми. Впродовж всього 1575 року художник тяжко хворів, усамітнений у своєму родинному будинку. 27 серпня 1576 року великого митця не стало.

Пам'ять про нього увічнена в його шедеврах: картину «Портрет молодого чоловіка» (1506-1508) Тиціан створив в двадцять років. В ній він обмежився палітрою з чотирьох фарб: білої, чорної, жовтої і блакитної, але це не зіпсувало велику кількість кольорових комбінацій. Професіоналізм майстра гарно втілюється в передачі тіней, його навіть називали алхіміком, а також чародієм [2, с.7]. Картина «Любов Небесна і Любов Земна» (1515) написана на замовлення Ніколо Ауреліо, впливового чоловіка. На полотні Венери-сестри, які втілювали алегорію кохання. Небесна Венера символізувала кохання втілене роздумами про Бога, Земна Венера – уособлювала красу матеріального світу. На задньому фоні незбагненої краси природа, яка доповнює полотно [2, с.12]. «Вознесіння Богородиці» (1516-1518) постає перед нами як «світ титанів...». В цій картині відчувається трагічна велич Мікеланджело і краса Рафаеля» [2, с.14]. Багато хто заздрив і насміхався з неблаганної краси полотна. Величезних

розмірів картина занурює нас в релігійний сюжет апостолів і Марії, яка, піднімаючи руки доверху, чекає зустрічі з Богом.

Картина «Введення Марії в храм» (1534-1538) переповідає біблійний сюжет посвячення Богородиці Богу. На задньому плані видніються Альпи, зображене італійське містечко, і діва Марія, що сходами піднялася туди сама; і рідні, які залишили її в Храмі з іншими дівами. І кожного дня Діва Марія бачила ангелів [2, с.18].

Роботи славетного художника не втрачали актуальність в усі часи та в усіх напрямках – від бароко до імпресіонізму. Він був визнаний найбільшим портретистом свого часу, вважалося, що бути відображеним Тиціаном на полотні – значить знайти безсмертя.

Список використаних джерел:

1. Мировое искусство (Мастера итальянского Возрождения) / Сост. И. Г. Мосин. – СПб ООО «СЗКЭО „Кристалл“», 2006. –150-160 с.
2. «Великие художники их жизнь, вдохновение и творчество. Тициан» часть 50/: ООО «Иглмосс Юкрейн». – К., 2013.
3. Художник Тициан Вечеллио. Биография, картины, рисунки, книги, критика Titian Vechellio da Cadore, 1477-1576 режим доступу: <http://titian.ru/>.

Євгеній Гуменюк

Науковий керівник: к.і.н., доц. Рогожа М.М.

ПОШИРЕННЯ ІДЕЙ ДМИТРА ДОНЦОВА СЕРЕД МОЛОДИХ УКРАЇНЦІВ

Перше за все, аби показати ту роль і той вплив, котрий мали ідеї Дмитра Донцова, зазначимо, що провід ОУН в 1941 р. мав замір поставити цього чоловіка за президента в відновленій Україні, про це дізнаємося з документа німецької служби безпеки: «Дмитро Донцов передбачається можливим президентом...» [5, с. 579].

Він не з'явився з пустого місця, він є реакцією на численні думки серед «старої» інтелігенції про життя, не окремішне від Росії, а лише її часткою. Самостійна свідомість молоді, дозріла швидше ніж в великих китів УНР. Саме в своїх працях Дмитро Донцов і домігся об'єднати все те, що потребував той час: не автономія, а - самостійність, не малоросійство, а - українство, не москвофільство, а - націоналізм.

На сьогодні, ми маємо великий масив досліджень і різного роду матеріалів, що стосуються вивчення ролі вищезазначених думок та ідей Дмитра Донцова та його доробку такими авторами як Михайло Чугуєнко,